

U Z N E S E N I E

Ústavný súd Slovenskej republiky vo veci podnetu [REDAKOVANÉ],
obyvateľa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] 5, o zrušenie uznesenia Najvyššieho súdu
Slovenskej republiky č. k. Ndc 106/93 zo 16. 9. 1993, na neverejnom zasadnutí
rozhodol

t a k t o :

Podnet [REDAKOVANÉ] na začatie konania
o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e

V písomnom podaní z 13. 10. 1993 [REDAKOVANÉ] obrátil sa na ústavný súd so
žiadosťou o zrušenie uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. Ndc
106/93 zo 16. 9. 1993. Uvádza, že toto uznesenie je v rozpore so záujmami
jeho maloletých detí, ktorým boli zrušené dve uznesenia Krajského súdu v Bratislave
a jedno uznesenie Krajského súdu v Košiciach, hoci sa proti týmto uzneseniam
nik neodvolal. Vo svojom podaní poukazuje na rad subjektívnych argumentov,
podľa ktorých sa jeho deťom nedostáva vo Vranove, kam sa so svojou matkou
odst'ahovali, potrebnej lekárskej starostlivosti, nemajú vytvorené dobré bytové
podmienky. Pracovníci okresného súdu i okresného oddelenia sociálnej
starostlivosti a nakoniec aj lekári vo Vranove, sú proti nemu zaujatí. Okrem
zrušenia uznesenia Najvyššieho súdu SR,
žiada aj zverenie detí do jeho výchovy, novú prehliadku terajšieho bytu detí vo
Vranove, vrátane kontroly vody z tamojšej studne.

Ústavný súd sa oboznámil s obsahom rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 11 Co 296/92 z 30. 9. 1992 a 12 Co 17/93 z 26. 2. 1993, uznesení Okresného súdu vo Vranove č. Nc 317/92 z 18. 6. 1993, Krajského súdu v Košiciach č. 18 Co 111/93 z 30. 8. 1993 a Najvyššieho súdu SR č. Ndc 106/93 zo 16. 9. 1993. Týmto posledným uznesením Najvyšší súd SR sa uzniesol, že prejednanie veci pod sp. zn. 14 Nc 43/92 Okresného súdu v Trenčíne, sa prikazuje podľa ustanovenia § 12 ods. 2 OSP Okresnému súdu vo Vranove.

Vec zatiaľ nie je právoplatne skončená. Nebolo vynesené meritórne rozhodnutie.

Podľa Ústavy Slovenskej republiky, súdnu moc na Slovensku vykonávajú jednak Ústavný súd Slovenskej republiky a jednak súdy Slovenskej republiky. Každý z nich je vybavený odlišnými právomocami. Kým ústavný súd je súdnym orgánom ochrany ústavnosti, zatiaľ všeobecné súdy (od okresného až po Najvyšší súd SR), podľa čl. 141 až 148 ústavy, sú nezávislé súdne orgány, ktoré majú výlučnú právomoc rozhodovať vo veciach občianskoprávných (aj rodinných a opatrovanských) a trestnoprávných a to s konečnou platnosťou.

Ústavný súd nie je ďalšia odvolacia inštancia nad všeobecnými súdmi. Tieto nenahradzuje a nemá nad nimi, pokiaľ ide o vecnú stránku rozhodovania, kontrolnú právomoc. Jeho kompetencie sú rozvedené v čl. 125 až 140 ústavy. Navyše ide ešte o konanie, ktoré nie je ukončené právoplatným rozhodnutím súdu. Až po právoplatnom rozhodnutí všeobecných súdov by mohol ústavný súd vstúpiť do konania, po splnení podmienky, že rozhodnutím súdu boli porušené základné práva a slobody občana (Hlava II. Ústavy

SR), ktoré samozrejme musí fyzická osoba označiť a zdôvodniť, v čom oni boli porušené. Pretože vec je ešte v štádiu konania, takáto možnosť tu nie je .

Ústavný súd preto podnet navrhovateľa na neverejnom zasadnutí predbežne podľa § 25 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. prejednal a s poukazom na stanovisko, ktoré v dôvodoch uznesenia vyslovil, podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona ho odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný
opravný prostriedok.

V Košiciach dňa 10. novembra 1993

Za správnosť vyhotovenia   JUDr. Július Č e r n á k
predseda senátu